

משדרים באותו

הניסיון העשיר שלהם בטלוויזיה ובקולנוע, ובעיקר שני ילדיהם, הם אלה שדרבנו את בני הזוג אלונה אבט ותמיר פאול ליזום הקמת ערוץ טלוויזיה מיוחד לבני שנה עד שש: "הופ! קטנטנים". בראיון משותף הם מספרים על השילוב האופטימלי של עבודה, זוגיות והורות

מור פרנק
צילומים: אכשולם לוי

אם גם עליכם עוברות שניות ארוכות מאוד של חרדה בכל פעם שהילד שלכם ניגש לטלוויזיה ולוחץ על כפתור ההפעלה שלה, שמא מייד יתמלא המסך באקט אלים או מפחיד במיוחד (מה שלא כל כך נדיר למצוא בין הערוצים), אתם יכולים להתחיל לנשום לרווחה – יש מי שחשב בדיוק על זה, ועובר על ערוץ מיוחד, שמיועד לגיל הרך ומותאם לנפשם הרכה של קטנטנינו. בערוץ זה אין כניסה לאלימות, וכל התוכניות מותאמות ליכולות הקוגניטיביות והרגשיות של קהל היעד.

קשה לכם להתאמן? בני הזוג אלונה אבט ותמיר פאול, מנהלי חברת הפקות לטלוויזיה, השלימו בחודש שעבר את השקתו של ערוץ ילדים חדש שיומו בשם "הופו קטנטנים", המיועד לגילאי שנה עד שש. בשלב זה הנהנים מהערוץ רק אלה שמחזיקים לכבלים של חברת מת"ב. לדברי פאול, "זו פעם ראשונה שהחברת כבלים משקיעה בערוץ ישראלי, ולא בגלל רייטינג אלא מתוך אידאולוגיה, ובמובן הזה הם חלוצים וראויים לציון".

כמו בסרטים

תמיר ואלונה למדו קולנוע וטלוויזיה בנפרד – הוא בניו יורק והיא בארץ, ושניהם עבדו בתעשיית הקולנוע והטלוויזיה בארץ. הפגישה הגורלית ביניהם, שלימים הולידה חיים משותפים, היתה על סט של סרט: תמיר היה הבמאי ואלונה המפיקה. "בדרך כלל זה מפתיע שאת נשאת ביחסי ידידות עם מישהו שעשה איתך סרט, שלא לדבר על אהבה", אומרת אלונה, אבל השניים עברו את הסרט, והיום הם חולקים את חייהם האישיים והמקצועיים כאחד.

הם הקימו חברת הפקות, שהתמחתה בהפקות איכות לילדים, כמו "המחסן של כאילו" ו"גינת ההפתעות", וגם בהפקות דוקומנטריות. בשלב

מסוים החברה התרחבה, הפיקה את חלק הארי של הפקות הדרמה המקוריות לילדים בישראל ופנתה לתחומים נוספים. "התחלנו לעסוק בייצוג של סרטים זרים בארץ", מספרת אלונה, "בייחוד בתחום שבו התמחנו – ילדים וסרטים דוקומנטריים, וגם התחלנו לייצג סרטים ישראליים בחוץ לארץ. בשלב מסוים עצרנו כדי לחשוב איך אנחנו לוקחים את כל הידע שצברנו כמי שמספקים לטלוויזיה את הצד התוכני, ולנסות לעבור לצד הארגוני – לבנות ערוץ שלם לילדים, שיש בו רצף של תוכניות המותאמות לתרבות, לגילאים ולצרכים המיוחדים להם".

"חברו לזה שני דברים", מוסיף תמיר. "במישור המקצועי, ההתפתחות היתה טבעית. כבר 10 שנים שאנחנו פועלים בתחום של הפקות לילדים, והיה טבעי שנרצה להשתמש בידע שלנו. ככל שהתמקדנו בנושא, עלתה המודעות שלנו להבדלים הקוגניטיביים בין ילדים בגילאים שונים.

"במישור הפרטי – הפכנו להיות הורים בגיל די מאוחר, לפני ארבע שנים, כך שיכולנו לקבל את המתנה הזו עם פרספקטיבה. ההתמודדות היומיומית עם הילדים שלנו, ליהי בת הארבע ויואב בן השנה,

אנחנו יכולים לממש את ההבנות שלנו במישור המקצועי ולעסוק במהלך העבודה בדברים שמעניינים אותנו גם ברמה האישית. זהו עיבוד מסוים של ההורות

והדרך שבה חווינו איתם את האופן שהם מתמודדים עם גירויים שונים, גרמו לנו להבין סופית שצריך לעשות בשבילם טלוויזיה אחרת. היה לנו מול, הציר המקצועי של החיים שלנו והציר האישי התלכדו בצורה מעניינת מאוד, ובעצם עכשיו אנחנו מפיקים

ערוץ במיוחד לילדים שלנו.

"כהורה אתה מאוד עסוק בהבנת העולם דרך העיניים של הילדים שלך, ואתה מחפש אפיק מקצועי או אמנותי לבטא בו את ההבנות שלך. בדרך כלל ההבנה הזו נשארת בינך לבין עצמך או בינך לבין בן הזוג, אבל אצלנו אנחנו יכולים לממש את ההבנות שלנו במישור המקצועי ולעסוק במהלך העבודה בדברים שמעניינים אותנו גם ברמה האישית. זהו עיבוד מסוים של ההורות".

השניים מדברים באופן דומה מאוד, ומשתמשים באותן מילים. כשמעירים להם על כך הם מסבירים, די ביחד: "נכון שאנחנו משתמשים באוצר מילים דומה, בעיקר משום שאנחנו מדברים על התחום המקצועי. אם תשאלו אותנו על דברים אחרים, תגלי שיש לנו סמנטיקה נפרדת".

עובדים יותר, ישנים פחות

אתם בעצם נמצאים יחד לאורך כל שעות היום. איך אתם עושים את זה?

תמיר: "בהרמוניה קונפליקטית, יש בינינו שיתוף פעולה, אבל גם חילוקי דעות".

יש לכם יכולת להפריד בין התחומים?

תמיר: "כן, יש לנו יחסי בית ויחסי עבודה. עד כדי כך, שבדברים מסוימים בעבודה אנחנו מתעלמים אפילו פחות מאנשים אחרים שנמצאים ביחסי עבודה. יש, כמוכן, גם אזורים חפיפה".

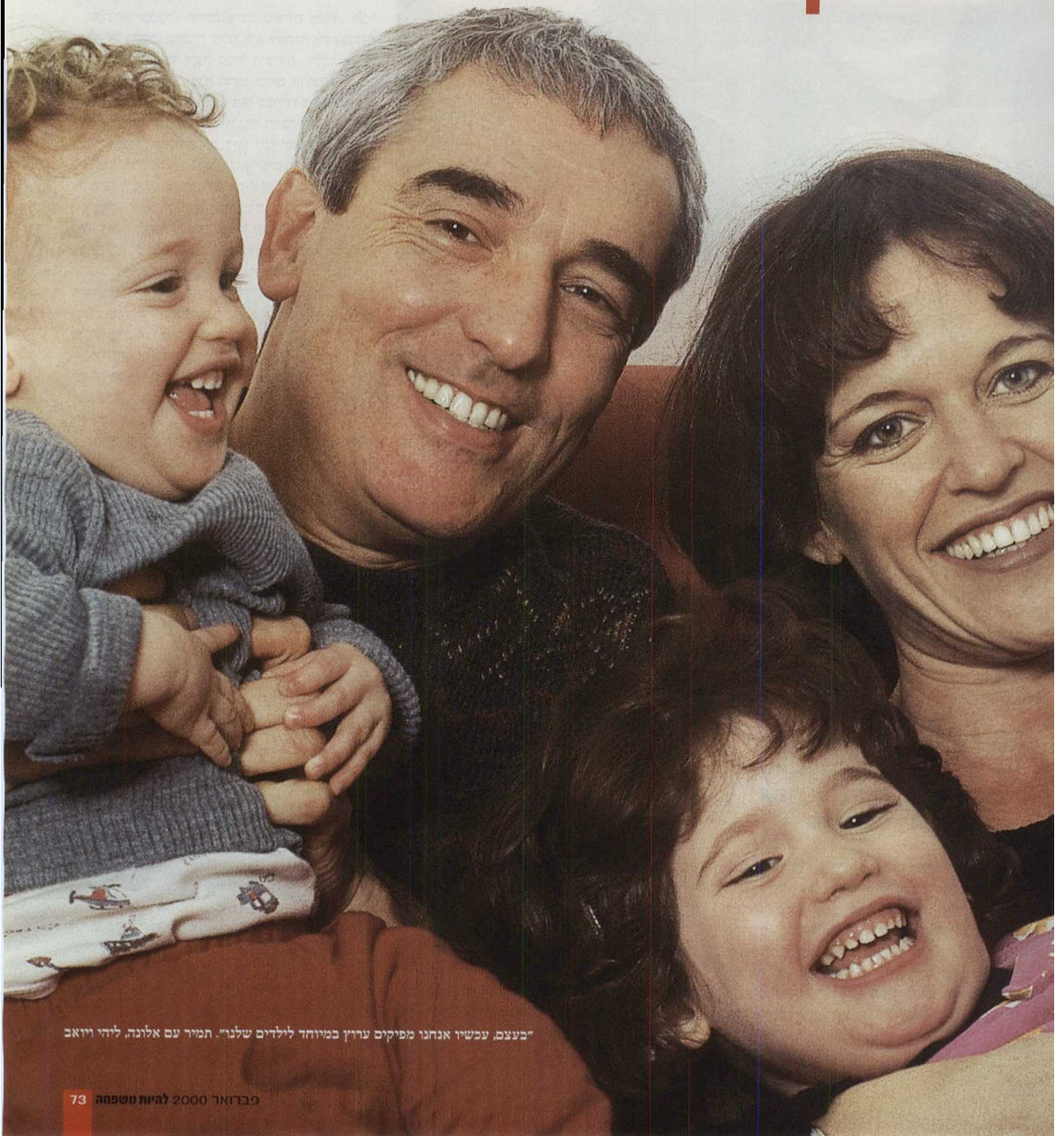
אלונה: "אין לנו חוקים בקשר לזה, ויש אפילו ערבים שאנחנו מחליטים בהם שאנחנו לא מדברים על עבודה, וזה לא תמיד מצליח".

תמיר: "זה עובד נפלא, אבל לקח לנו הרבה שנים לשכלל את זה".

האם היה מקרה שבו הצרכים של העבודה התנגשו עם הצרכים של הבית?

תמיר: "כן, היתה פעם בעיה שמישהי היתה בציר לידה שנמשכו 48 שעות ו'מישהו' אחר היה צריך

ערוץ

"בעצם, עכשיו אנחנו מפיקים ערוץ במיוחד לילדים שלנו". תמיר עם אלונה, ליהי ויואב

מה בערוץ?

רשימה חלקית של התוכניות ששווה לחכות להן

"דפנה ודודי"

תוכנית יומית בת חצי שעה, הכוללת דרמה מקורית וסרט מצויר לגיל הרך. דפנה דקל וגיא פרידמן המגלם את דודי – יצור שהוא קצת דובי וקצת ילד שובב ותמים, נרים בבית קסום והכי אוהבים לשחק. בכל פעם הם לומדים להכיר, תוך כדי משחק, מושגים בסיסיים לגיל הרך.

The Big Comfy Couch

סדרה בכיכובה של הליצנית לונט, שלוקחת את הילדים להרפתקאות בעולמה המשעשע. הסדרה, שזכתה לפרסים רבים בארצות הברית ובקנדה, מעודדת התפתחות מוטורית והתפתחות מנטלית בגיל הרך. כל פרק בסדרה בן 25 דקות, מתמקדת בנושא אחר: הבנת הנקרא, פעילויות גופניות כמו ריקוד ומתיחות, ניקיון והיגיינה אישית.

The Animal Shelf

סדרה הכוללת 52 פרקים, בני 10 דקות כל אחד, של סיפורי אנימציה, העוקבים אחר הרפתקאותיהן של חמש חיות צעצוע, החיות על מדף בחדרו של ילד קטן בשם טימותי. הסדרה זכתה בפרס האקדמיה הבריטית לילדים בקטגוריית התוכנית הטובה ביותר לגיל הרך.

Teddy Bears

חמישה דובים וכלב אמיתי בשם אלפרד הם כוכבי הסדרה הבריטית המצליחה, שמתאימה בעיקר לגילאי 4-7.

Mopatop's Shop

סדרת בובות מבית היוצר של חברת גיים הנסון (יוצרי "החבובות"). גיבור הסדרה הוא מעין דרקון גדול, ירוק וחביב, המעודד את הצופים לחקור את העולם באמצעות דמיון והומור.

היא אמה בעצמה ויש לה תקשורת מדהימה עם ילדים. אנחנו מאמינים שצריך להציב מודלים נכונים, לא כאלה שילדים עלולים להרגיש נחותים לידם, ולא כאלה שעלולים לטעת בהם דימוי מציאות מעוות, וטלוויזיה יכולה לעשות את זה.

"מניסיונו, בכל התוכניות שיצרנו והפקנו עד כה במשך 10 שנים, גילינו שאפשר ליצור טלוויזיה חווייתית, שגם משאירה אהריה משקל סגולי שהילד אפילו לא יודע שהוא קיבל. מדובר על מטען תרבותי המורכב מפרט מסוים שהילד למד, שיש בו מימד רגשי מסוים, חזוקים, אפשרות להתגבר על עלבון וכו'. אנחנו רוצים לעודד ילדים לדבר על כל דבר שהם רוצים לדבר עליו, ושכל דבר הוא לגיטימי להוציא החוצה. שאיפתנו היא שכל ילד יידע שהוא מיוחד ויהיה גאה בכך, ולתת לו את הכיוון לממש את הייחוד שלו. מתוך התפיסה הזו יצרנו תוכנית של דפנה דקל ודודי, שהוא בובה גדולה שלא מדברת, המקבילה לילד שעדיין לא מצליח לבטא את עצמו ומשתמש בכלים לא מוכרים לביטוי עצמי ולכן הוא בלתי מובן לאחרים. בגלל ההקצנה של הדברים, שהרי הוא לא מדבר בכלל, דפנה לוקחת על עצמה לפענח אותו, ועל ידי כך להעביר למבוגרים מסר של כבוד כלפי מה שהילדים מנסים לומר, והילדים מזהים עם דודי."

ומה עם חלומות לעתיד? אתם חולמים יחד? אלונה: "אין חלום אחד שיעשה אותי מאושרת, אין לי בית עם גבעה על הים."

גילינו שאפשר ליצור טלוויזיה חווייתית, שגם משאירה אחריה משקל סגולי שהילד אפילו לא יודע שהוא קיבל

תמיר: "אני לא זוכר חלומות. אני תמיד עושה מהלך, ורק אחר כך יכול לראות את הדבר הבא. אני חי את ההווה, עד שבנקודה מסוימת הוא מפסיק לעניין אותי, ואז נוצר בי צורך להסתכל החוק יותר. כרגע אני רוצה לממש את הערוץ, וזו מטרה גדולה שדורשת הרבה מאמץ."

בזכותם - טלוויזיה ללא אלימות. ליהי ויואב

חוויה שלימוד בצידה

"בערוץ שלנו", מסביר תמיר, "אנחנו מנסים לענות על שני צרכים מיוחדים, שעד היום ניתנו במינורנים קטנים בערוצים השונים. האחד הוא ליצור רצף של תוכניות שמתאימות לגילאי שנה עד שש, כיוון שלרוב ההורים אין זמן או מודעות לבחור רק את התוכניות המתאימות, ואם כן, אז הם צריכים להיות עבדים של הטלוויזיה, לבחור ולהקליט ולשדר לילדיהם רק את הדברים המתאימים. מכאן עלה הרעיון של שידור רצף של תוכניות לגילאים ספציפיים, כך שההורה לא יצטרך לפחד שמא תשודר תוכנית שלא כדאי שהילד יראה. אנחנו בעצם מוציעים ערוץ טלוויזיה בטוח, נקי מאלימות."

"אנחנו מציבים מודלים אנושיים, שהילדים יכולים להזדהות איתם. לא נערות וזהר בנות 19, אלא דמות אנושית, מודל היגיוני של ילד, כמו דפנה דקל שתגיש תוכנית בערוץ. דקל חמה, מקצועית וחכמה,

רוצה יותר זמן. אלונה עם ליהי